शर्ववर्मा ततो ऽवादीन्, न चेद् एवं करोम्य् अहं,
द्वादश 'अब्दान् वहाम्य् एष शिरसा तव पादुके । 149
इत्य् उक्त्वा निर्गते तस्मिन्, अहम् अप्य् अगमं गृहं,
राज्ञा 'अप्य् उभयतः सिद्धिं मत्वा शस्तो बभूव सः । 150
शर्ववर्मा चवीहस्तः प्रतिज्ञां तां सुदुस्तरां
पश्यन् सानुशयः सर्वं स्वभार्यायै शशंस तत् । 151
सा 'अपि तं दुःखिता 'अवोचत्, संकटे ऽस्मिंस् तव प्रभो
विना स्वामिकुमारेण गतिर् अन्या न दृश्यते । 152
तथा 'इति निश्चयं कृत्वा पश्चिमे प्रहरे निशि
शर्ववर्मा निराहारस् तत्र 'एव प्रस्थितो ऽभवत् । 153
तच् च चारमुखाद् बुद्ध्वा मया प्रातर् निवेदितं
राज्ञे; सो ऽपि तद् आकर्ण्य, किं भवेद् इत्य् अचिन्तयत् । 154
ततस् तं सिंहगुप्ताख्यो राजपुत्रो हितो ऽब्रवीत्,
त्वयि खिन्ने तदा देव निर्वेदो मे महान् अभूत् । 155
ततः श्रेयोनिमित्तं ते चण्डिकाग्रे निजं शिरः
छेत्तुं प्रारब्धवान् अस्मि गत्वा 'अस्मान् नगराद् वहिः । 156
मा 'एवं कृथा, नृपस्य 'इच्छा सेत्स्यत्य् एव 'इत्य् अवारयत्
वाग् अन्तरिक्षाद् अथ मां, तन् मन्ये सिद्धिर् अस्ति ते । 157
इत्य् उक्त्वा नृपम् आमन्त्र्य सत्वरं शर्ववर्मणः
पश्चाच् चारद्वयं सो ऽथ सिंहगुप्तो व्यसर्जयत् । 158

Digitized by Google